

UZASADNIENIE

postanowienia z 30 wrze śnia 2022 r.

Prezydent miasta stołecznego W. wniósł o orzeczenie przepadku samochodu marki O. nr rejestracyjny (...) na rzecz gminy (...) W. oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że pojazd marki O. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. J., został usunięty z drogi publicznej i umieszczony na parkingu strzeżonym.

Kurator uczestnika wniósł o oddalenie wniosku. Podniósł, że właściciel pojazdu nie został prawidłowo zawiadomiony o usunięciu pojazdu z drogi publicznej i umieszczeniu na parkingu strzeżonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 listopada 2017 r. Straż Miejska (...) W. III Oddział (...) wydał dyspozycję usunięcia pojazdu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. J., z ulicy (...) w W.. Pojazd został umieszczony na parkingu strzeżonym przy ulicy (...) w W.. W dniu 23 lutego 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawiadomiła Zarząd Dróg Miejskich, że na terenie parkingu depozytowego w W. od 22 listopada 2017 r. przechowywany jest pojazd marki O. (...) o nr. rej. (...), któremu upłynął trzymiesięczny okres przechowywania.

W dniach 28 listopada 2017 r., 24 stycznia 2018 r., 27 lutego 2018 r. i 13 marca 2018 r. Straż Miejska (...) W. III Oddział (...) sporządziła powiadomienie o usunięciu pojazdu z pouczeniem o przepadku pojazdu. W dniach 5 marca 2018 r., 12 marca 2018 r., 14 marca 2018 r. funkcjonariusz Straży Miejskiej podjął próby doręczenia A. J. wezwania. W rozmowie z administratorem domu ustalił, że A. J. rok wcześniej sprzedała mieszkanie i wyprowadziła się. Kontakt telefoniczny na numer podany przez administratora domu nie powiódł się.

(dowody: dyspozycja usunięcia pojazdu i zdjęcia k. 15-21, powiadomienia k. 8-8v, 10-10v, 22-22v, 23-23v, notatka urzędowa k. 9, wydruk z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców k. 12-13, pismo k. 24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu, wobec czego Sąd obdarzył te dowody walorami wiarygodności i mocy dowodowej.

Postanowieniem z 26 maja 2022 r. Sąd ustanowił dla nieznaney z miejsca pobytu A. J. kuratora w osobie r. pr. M. T..

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek okazał się niezasadny.

Zgodnie z art. 130a ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (dalej: prd) pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku:

- 1) pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu;
- 2) nieokazania przez kierującego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie, jeżeli pojazd ten jest zarejestrowany w kraju, o którym mowa w art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. c;

3) przekroczenia wymiarów, dopuszczalnej masy całkowitej lub nacisku osi określonych w przepisach ruchu drogowego, chyba że istnieje możliwość skierowania pojazdu na pobliską drogę, na której dopuszczalny jest ruch takiego pojazdu;

4) pozostawienia pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu kierowanego przez osoby wymienione w art. 8 ust. 1 i 2;

5) pozostawienia pojazdu w miejscu obowiązywania znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela;

6) kierowania nim przez osobę nieposiadającą uprawnień do kierowania pojazdami albo której zatrzymano prawo jazdy i nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu przez przekazanie go osobie znajdującej się w nim i posiadającej uprawnienie do kierowania tym pojazdem; przepisu nie stosuje się, jeżeli kierujący posiada pokwitowanie, o którym mowa w art. 135 ust. 4 lub 5 albo w art. 135a ust. 5 lub 6, upoważniające do kierowania pojazdem. W myśl art. 130a ust. 10 i 10a prd starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu. Starosta występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 10, nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia. Stosownie do treści § 3 ust. 1 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej z 22 czerwca 2011 r. [tj. z dnia 19 listopada 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 2285)] podmiot, który wydał dyspozycję, po usunięciu pojazdu powiadamia o tym niezwłocznie właściciela pojazdu. Zgodnie z § 3 ust. 2 tego rozporządzenia powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinno mieć formę pisemną; przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego [(Dz.U. z 2018 r. poz. 2096) dalej: kpa] o doręczeniach stosuje się odpowiednio. W myśl art. 48 § 1 kpa pisma skierowane do osób nieznanych z miejsca pobytu, dla których sąd nie wyznaczył przedstawiciela, doręcza się przedstawicielowi ustanowionemu w myśl art. 34. Wedle art. 34 §§ 1 i 2 kpa organ administracji publicznej wystąpi do sądu z wnioskiem o wyznaczenie przedstawiciela dla osoby nieobecnej lub niezdolnej do czynności prawnych, o ile przedstawiciel nie został już wyznaczony. W przypadku konieczności podjęcia czynności niecierpiącej zwłoki organ administracji publicznej wyznacza dla osoby nieobecnej przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu do czasu wyznaczenia dla niej przedstawiciela przez sąd.

Niewątpliwie Straż Miejska (...) W. nie dopełniła swoich obowiązków w zakresie powiadomienia ustalonego właściciela usuniętego pojazdu, w szczególności nie zastosowała przepisów kpa o doręczeniach, do których odsyła wyżej powołane rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Wprawdzie przepis § 3 ust. 2 tego rozporządzenia nakazuje stosować przepisy kpa odpowiednio, niemniej jednak Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzi stan faktyczny, będący hipotezą normy statuowanej w art. 48 § 1 kpa. Nie ma zatem przeszkód, aby przepisy kpa o doręczeniach stosować wprost. Oznacza to, że Straż Miejska winna był wystąpić do sądu o ustanowienie przedstawiciela dla nieobecnego właściciela usuniętego pojazdu i doręczyć powiadomienie o usunięciu pojazdu do rąk tegoż przedstawiciela. Z akt sprawy w sposób oczywisty wynika, że wnioskodawca takich działań nie podjął. Podejmowane przez Straż Miejską działania, mające na celu doręczenie właścicielowi usuniętego pojazdu powiadomienia o usunięciu pojazdu, należy ocenić jako nieskuteczne. W aktach sprawy znajdują się powiadomienia kierowane na adresy A. J. w W. i w B., brak jednak dowodów na wysłanie tych powiadomień czy to przez operatora pocztowego czy w inny sposób oraz na doręczenie ich A. J.. Podjęta próba doręczenia wezwania bezpośrednio do rąk A. J. nie powiodła się ze względu na wyprowadzenie się jej z tego miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 130a ust. 10e prd w sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy prowadzi do przekonania, że w tym przypadku orzeczenie przepadku byłoby sprzeczne z zasadami

współzycia społecznego. Poza wyżej omówionymi nieprawidłowościami w zakresie realizacji ustawowego obowiązku powiadomienia właściciela usuniętego pojazdu o usunięciu pojazdu należy podkreślić, że sprawa o przepadek pojazdu dotyczy prawa własności zarówno w rozumieniu przepisów prawa rzeczowego (art. 140 i nast. kc), jak również konstytucyjnego. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. w art. 21 ust. 1 i 2 stanowi, że Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia. Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem, a w art. 64 ust. 1-3 stanowi, że każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Z powołanych wyżej przepisów Konstytucji RP płynie zasadnicza dyrektywa wykładni przepisów prawa, na mocy których może nastąpić odjęcie prawa własności, że przepisy te winny być wykładane restrykcyjnie *in favorem proprietatis*.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl art. 520 § 3 kpc. Interesy stron były w niniejszej sprawie sprzeczne, a wniosek został oddalony w całości. Z tego względu wnioskodawca winien ponieść koszty wynagrodzenia kuratora. Wysokość tych kosztów Sąd ustalił na podstawie § 1 ust. 1 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 8 ust. 1 pkt 3) i § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, powiększoną o podatek od towarów i usług wedle stawki 23%.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.

S. P. 1 S.

Zarządzenie: odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.